

רב-סמל בכיר דבי אברהם ז"ל

דבי (דבורה) אברהם נולדה ב-01.03.1983, ט"ז אדר תשמ"ג, בת שלישית לדניאל ז"ל וג'ניפר, ואחות לקרן, דוד ושמעון. הוריה עלו מאנגליה והתיישבו במושב תלמי יוסף (הראשון) בחבל ימית בחצי האי סיני. במסגרת הסכם השלום עם מצרים, פונה היישוב והוקם מחדש בחבל שלום בצפון הנגב, ושם נולדה דבי.

דבי למדה בבית הספר האזורי "הבשור", ובכיתה י' עברה לפנימיית אורט ליבוביץ' בנתניה. אחיה כינו אותה "שירלי טמפל" בגלל תלתליה

ושמחת החיים שקרנה ממנה. דבי אהבה מסיבות והייתה מוקפת בחברים רבים, ועם זאת הקפידה להשקיע בלימודיה ולנהוג בכבוד ובאדיבות במורים. מנהל הפנימייה סיפר על נערה דומיננטית שהתבלטה בזכות השילוב בין הצחוק לרצינות באישיותה. עם סיום לימודיה, התגייסה לצה"ל ושירתה כמפקדת צוות במודיעין שדה בגזרת מצרים. לאחר שחרורה למדה לתואר ראשון בקרימינולוגיה במכללת אשקלון. במקביל ללימודיה, התנדבה במשמר הגבול במועצת אשכול ובאשקלון וסייעה בשמירה על בטחון התושבים.

"יהללו, יהללו מלאכים / ולא תאבד דרך, בזוהר ובחשיכה"

דבי התגייסה למשטרת ישראל במרץ 2012 ושירתה במוקד 100 במחוז הדרומי. בשנת 2016 החלה לעבוד כסיירת בתחנת אופקים ובהמשך הפכה ליומנאית בתחנה. היא מילאה את תפקידיה במסירות ובמקצועיות והתבלטה בתחום הניהולי והתפעולי. פעמים רבות הצילה חיים בזכות המהירות שבה הצליחה לחבר את שוטרי המוקד לאירועים בשטח. במהלך שירותה במשטרה, למדה בתכנית הרב-תחומית לניהול וישוב סכסוכים באוניברסיטת בן גוריון. כשוטרת, דבי ראתה בעבודתה שליחות למען הציבור. בכל תפקידיה לחמה עבור צדק, הציבה גבולות ברורים, ובה בעת התייחסה לעצורים בהוגנות וחמלה. שמעון, אחיה של דבי, מספר על מפגש מקרי בין אחותו לחבריו: "לפני כמה שנים הגיעו לתחנה כמה חברים שלי שהיו מעורבים בקטטה. זמן קצר אחר כך הם יצאו משם דלוקים, וסיפרו לי שפגשו אותך ושקיבלת את פניהם

באהבה. "שמעון פגשנו את אחותך! איזו מהממת! איזה עיניים! איזה לב!" הם נשבו בקסמיך מהרגע הראשון, ולרגע חשבתי שהאירוע התגלגל לביקור בתחנה רק כדי שיזכו לפגוש אותך. כמה התגאיתי בך, שאת אחותי,

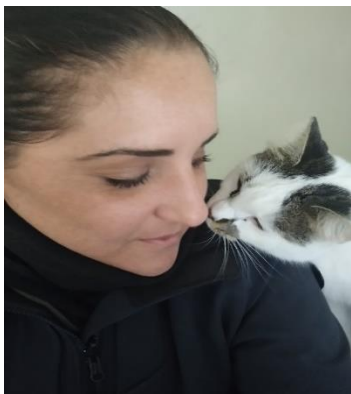
השוטרת על מדים, עם העיניים הכחולות והלב הענק. תמיד הרגשתי שאדוות האור שלך מגיעות למרחקים, ואת ההשפעה החיובית שיש לך על העולם".

"שמחות קטנות יאירו / כנצנוץ הכוכבים"

דבי התנדבה ב"בית התבשיל" באופקים וחילקה סלי מזון לנזקקים בחגים. היא רתמה את שוטרי תחנת אופקים לסייע בחלוקת המזון וחיזקה את הקשר האישי בין השוטר לאזרח. הנתינה הייתה חלק בלתי נפרד מחייה כפי שכותב לה שמעון אחיה: "נתת בלי להתחשבן, והנתינה מילאה אותך יותר מהקבלה. למרות המאבק במינוס בבנק, חיית בעולם של שפע, ומעולם לא היססת לקנות עבור מישהו שיקר לליבך את מה שידעת שישמח אותו. הלב שלך ראה את עצמו באחרים ואם ראית מישהו שאין לו,

דאגת למלא.

דויד, אחיה הגדול, סיפר שהייתה דודה מסורה שאהבה להרעיף מתנות על אחייניה, ואף ייחדה להם חדר בבית החדש שבנתה ביישוב אבשלום. אלה אחייניתה סיפרה שדבי הייתה דודה תומכת ומעודדת, שידעה להרגיע אותה ולקחת ממנה את כאבי הלב ברגעי משבר. בנוסף לאהבת האדם, לדבי הייתה חמלה יוצאת דופן לבעלי חיים. בילדותה נהגה לטפל בכלבים משוטטים ועזרה למצוא להם בית. בבגרותה אספה שמיכות עבור בעלי חיים עזובים, ותרמה כספים לעמותות שטיפלו בהם.

"עמוק בליבך, עיגולים של שמחה / ואור גנוז בנשמת אפך / עמוק בלב, עיגולים של כאב / אתה שונא

אתה אוהב"

דבי חיה את החיים במלואם ומיצתה כל רגע בהם. היא טיילה ורכבה בשבילי הטבע, התפעלה מזריחות ושקיעות, מילאה את ריאותיה באוויר הים, צחקה בקול רם ונהנתה מכוסית ערק בערבי שישי. כשלמדה בתיכון הייתה סולנית של להקת הפנימייה וריגשה רבים כשרה את שיר

הפרידה Old and wise במסיבת הסיום של בית הספר. בספר המחזור של כיתה י"ב כתבה שצריך ל"העריך את החיים כי הם קצרים" במעין תחושה פנימית לגבי העתיד. למרות שלא הייתה אמורה לעבוד בשבת של השביעי באוקטובר, דבי הצליחה לשכנע את מפקדיה לשבצה למשמרת בוקר בחפ"ק של המסיבה ברעים. בשעות הבוקר המוקדמות, דבי הבינה שבמקביל לאזעקות ויירוטי הרקטות מתרחשת חדירת מחבלים ליישוב העוטף. היא דיווחה בקשר לחמ"ל המחוז וביקשה סיוע, ובמקביל רצה עם קבוצת צעירים מחוץ לחפ"ק והכווינה אותם לעבר פתחי המילוט. כשחזרה לחלץ צעירים נוספים, זיהתה את המחבלים מתקרבים לעברם, שלפה את אקדחה ונלחמה בגבורה עד הכדור האחרון. ימים ספורים לאחר מותה, נמצא בשטח תליון המגן דוד שלה ובו פסוק מספר תהילים: "גם כי אֵלך בְּגִיא צַלְמוֹת לֹא אֵירָא רַע כִּי אַתָּה עִמָּדִי". במותה, כמו באינספור פעמים בחייה, הצילה חיים רבים.

